

Dokuzuncu Pencere-3- Kâmil insanlardaki bütün makbul ibadatın ve o makbul ibadatın...

Kâmil insanlardaki bütün makbul ibadatın ve o makbul ibadatın neticesinden hasıl olan füyuzat ve münâcat, müşahadat ve keşfiyat, yine o Mevcud-u Lemyezel ve o Mabud-u Lâyezal'ın vücub-u vücudunu ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

İşte şu üç cihette ziyadar büyük bir pencere, vahdaniyete açılır.

Kâmil insanlardaki bütün makbul ibadatın ve o makbul ibadatın neticesinden hasıl olan füyuzat ve münâcat, müşahadat ve keşfiyat, yine o Mevcud-u Lemyezel ve o Mabud-u Lâyezal'ın vücub-u vücudunu ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

Bediüzzaman Said Nursi'nin bu ifadeleri, kâinatın en yüksek meyvesi olan **“Kâmil İnsanların”** (peygamberler, büyük veliler, asfiyalar) iç dünyalarındaki manevi tecrübelerin, Allah'ın varlığına ve birliğine nasıl sarsılmaz birer delil olduğunu anlatır.

“Kâmil insanlardaki bütün makbul ibadatın...”

Kâmil insanlar, ibadeti sadece bir şekil olarak değil, ruhun en derin ihtiyacı ve Allah ile bir bağ kurma aracı olarak yaparlar. Onların ibadetindeki o muazzam ciddiyet, ihlas ve devamlılık, ibadet edilen bir Zât'ın varlığını haykırır.

Karanlık bir gecede, çok uzakta birinin sürekli hürmetle eğildiğini, birine bir şeyler arz ettiğini ve birinden emir bekler gibi durduğunu görseniz; onun karşısında mutlaka hürmet edilmeye layık, azametli bir **Sultan'ın varlığını** kesin olarak anlarsınız. Kâmil insanların ibadeti, o Sultan'ın huzurunda olduklarının en büyük ispatıdır.

“...ve o makbul ibadatın neticesinden hasıl olan füyuzat ve münâcat...”

Füyuzat, ibadetle kalbe dolan manevi nurlar ve huzurdur.

Münâcat ise kulun Allah ile dertleşmesi, O'na yalvarmasıdır.

Bir radyonun antenini doğru yöne çevirdiğinizde parazitlerin gidip net bir sesin gelmesi, o yayını yapan bir **Merkez İstasyonun** varlığını ispat eder. Kâmil insanların kalplerindeki o manevi huzur (füyuzat) ve dualarına gelen manevi cevaplar (münâcat), kalplerin bağlı olduğu o tek Merkezin (Allah) varlığını ve birliğini gösterir.

“...müşahadat ve keşfiyat...”

Müşahadat, iman hakikatlerini “görüyor gibi” kesin bir bilgiyle hissetmektir.

Keşfiyat ise perdelerin kalkıp gayb âlemine ait sırların o zatlara açılmasıdır.

Biz bir duvarın arkasını görmeyiz ama duvarın arkasını gören biri bize orada ne olduğunu tarif etse ve dedikleri bir bir doğru çıksa, onun “gördüğüne” inanırız. Kâmil insanlar da keşif yoluyla melekleri, ahireti ve Allah'ın isimlerinin tecellilerini müşahade ederler. Bu kadar farklı insanın aynı “manevi manzarayı” tarif etmesi, o manzaranın (hakikatin) tekliğini ispat eder.

“...yine o Mevcud-u Lemyezel ve o Mabud-u Lâyezal'in vücub-u vücudunu ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.”

Mevcud-u Lemyezel (Zevalsiz Varlık)

- **Mevcud:** Var olan.
- **Lemyezel:** Sonu olmayan, zeval bulmayan, hep var olan.

Manası: Varlığının bir başlangıcı olmadığı gibi, sonu da olmayan, her zaman “var” olan demektir.

Mabud-u Lâyezal

- **Mabud:** Kendisine ibadet edilen, kulluk edilen.
- **Lâyezal:** Bitmeyen, sürekli, her daim devam eden.

Manası: Kendisine ibadet edilmeye layık olması hiçbir zaman son bulmayan; saltanatı ve uluhiyeti ebedi olan demektir.

Kâmil insanların o bitmek bilmeyen manevi aşkları ve ibadetleri, füyuzat, münâcat, müşahadat ve keşfiyatları ancak böyle Mevcud-u Lemyezel ve **Mabud-u Lâyezal** bir Zât'ın

varlığıyla açıklanabilir.

Bu manevi tecrübeler şu üç büyük hakikate pencere açar:

1. **Vücub-u Vücud (Varlığı Zorunlu):** Eğer bir meyve (füyuzat/keşif) varsa, o meyveyi veren bir ağaç (Allah'ın varlığı) mutlaka vardır. Meyve varsa ağaç yok sayılamaz.
2. **Vahdet (Birlik):** Dünyanın her yerindeki kâmil insanların kalplerinde aynı nurun parlaması, hepsinin aynı **Güneş'e (Vâhid)** mukabil olduklarını ispat eder.
3. **Kemal-i Rububiyet (Mükemmel Terbiye):** İnsanın o ham ruhunun ibadetle işlenip "Kâmil İnsan" seviyesine çıkması; bir çekirdeğin mükemmel bir ağaca dönüştürülmesi gibi, Allah'ın insan ruhunu ne kadar mükemmel terbiye ettiğini gösterir.

Kâmil insanların iç dünyası, Allah'ın varlığını ve birliğini gösteren manevi bir laboratuvar gibidir. Onların kalbinde yanan o sönmez iman meşalesi, o meşaleyi yakan bir **Mabud-u Ezelî**'nin varlığını gündüz gibi ispat eder. Bir tek kâmil insanın manevi tecrübesi bile inkârı susturmaya yeterken, milyonlarca kâmil insanın ittifakı sarsılmaz bir **"İcma ve Tevatür"** kuvvetindedir.

İşte şu üç cihette ziyadar büyük bir pencere, vahdaniyete açılır.

Bu cümle, o muazzam tefekkür yolculuğunun **"final mührü"** gibidir. "Şu üç cihet" denilerek kastedilen; az önce saydığımız kâinatın en parlak üç delil ordusudur. Bu üç ordu birleştiğinde, artık akılda şüphe, kalpte karanlık bırakmayacak kadar **ziyadar (ışıklı)** bir pencere açılır.

1. **Cihet: Kâinatın Umum İbadeti:** Meleklerin tam itaati, canlıların şaşmaz vazifeleri ve cansızların (elementlerin) boyun eğen hizmetleri...
2. **Cihet: İnsanlığın Manevi Cevherleri:** Ariflerin tanınması, şâkirlerin şükrü, zâkirlerin zikri, muhiblerin aşkı ve münîblerin pişmanlıkla O'na dönmesi...
3. **Cihet: Kâmil İnsanların Şehadeti:** Peygamberlerin mucizeleri, evliyaların keşifleri ve asfiyaların akli ispatları; onların kalplerindeki nurlar (füyuzat) ve duaları (münâcat)...

Bu üç devasa delil ordusunun arkasına geçip imana giren bir mümin, kâinat kadar büyük bir kuvvete dayanmış olur. Artık hiçbir inkâr fırtınası, bu kadar çok şahidin "Evet" dediği bir imanı yerinden sarsamaz.

Vahdaniyet (Allah'ın birliği), bu pencereden bakıldığında artık bir "bilgi" değil, bizzat "görülen bir hakikat" halini alır.